

Naomi Velissariou in *The Truth about Kate*;

boven trekt. Zo'n tekst waarbij ons in taligheid alle hoeken, gaten, rondingen en bloedstolsels van een hersenpan worden getoond. *Geräuschmacher* Jimi Zoet heeft daar een geluidsontwerp bij gemaakt waarbij je niet weet of je hoort wat je denkt te horen. Davy Pieters heeft het idee bedacht en – er voor zittend – de beheersing en controle over de ingezette middelen bewaakt – dat wordt wel 'regie' genoemd, maar dat is hier een te magere woord voor. En Naomi Velissariou

uitgebalanceerd is, in de tekst, in het spel, in de vorm (Bob Ages) en in het geluid en de regie, wordt het nergens hysterisch of melodramatisch, blijft het slachtofferschap van dit zielige wicht binnen de perken en kunnen we dus onbevangen blijven kijken. Meesterlijke voorstelling.

LOEK ZONNEVELD

The Truth about Kate speelt op 7 en 8 maart in de Rotterdamse Schouwburg en op 11 maart in STUK Leuven. frascatiproducties.nl

Een levendig sterrenlijkje

TONEEL
The Truth about Kate

Ik had het al een poos niet meer gezien: een open-gewerkte paalwoning op het toneel. Zo'n poppenhuis dat ook een podium is. Met een kelder en keukenkastjes en kruipruimtes en een jodelahietie-achterdoek met een groot meer in kakelkleuren. Over de jonge bewoonster van dit ook wel een tikje griezelige honk wordt bij aanvang aangekondigd dat ze er niet meer is. Als ze daadwerkelijk binnenkomt lijken we te maken te hebben met een bepruikt spook. Ze spreekt ook vanaf een of andere gene zijde, althans haar stem komt tot ons via een vervreemdende galm met iets knetterigs erin. Ze is een kunstmatige dame. Een soort ster. Ze is een ge(re)creëerd mens. Een door een aangeharkte nep-wereld bij elkaar gefrunnikte beroemdheid. Ze is Kate. En wij gaan alles horen over haar opkomst en haar onafwendbare ondergang.

Verantwoordelijk voor de voorstelling *The Truth about Kate* is (behalve Frascati Producties) een kwartet van grote talenten. Jibbe Willems schreef een tekst die je een *monologue extérieur* kunt noemen, een overpeinzing waarbij de denkende spreekster zichzelf totaal binnenstebuiten keert en achterstevoren naar onder en naar

speelt de brokstukken van een verscheurd leven aan elkaar.

Sommige toneel-talenten kunnen iets wat *schakelen* heet, van de ene stemming naar de andere schieten alsof je iets met een lichtknop doet. Velissariou heb ik dat al een keer eerder zien en horen doen toen ze onlangs met zevenmijlslaarzen door de Griekse mythologie & de Griekse tragedie denderde en ook haar eigen (Grieks-Vlaamse) geschiedenis daarin meenam. Hier speelt, toont en demonstreert ze alle aspecten van het verprutste leven van een puberster. Inclusief de haar belagende partijen. Inclusief een talkshowmaster van wie het bijna jammer is dat hij een naam krijgt, omdat de 'imitatie' archetypisch sterk is. Ook doet ze een geleidelijk volledig uit de hand lopend nummer met een intercom en een van glad steen gebakken zeehond, dat een onbedaarlijk staaltje supergeestige playback-slapstick oplevert. Omdat de gezonde mengeling van ironie en sarcasme zo